Biblioteka Jagiellońska ...

Nr. 16. 1937.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 24 kwietnia 1937 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

w porozumieniu

z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych

z dnia 19 lutego 1937 r.

w sprawie opłat targowych, obrotu targowego zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem.

Na podstawie art. 5 ust. (3) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 639) zarządza się co następuje:

I. Opłaty targowe.

§ 1. (1) Za korzystanie ze świadczeń ze strony targowiska (tj. za korzystanie z urządzeń targowiska lub hali mięsnej z wszystkimi urządzeniami targowymi, leżącymi zarówno w obrębie targowiska lub hali, jak i nazewnątrz, oraz za usługi ze strony organów targowych), jak również na pokrycie kosztów nadzoru i notowania cen, zarząd gminy powinien ustanowić jedną ryczałtową opłatę targową.

(2) Opłata ryczałtowa dotyczy tych wszystkich świadczeń, z których klienci targowiska są zmuszeni korzystać.

(3) Pobieranie jakichkolwiek dodatkowych opłat za wyżej wymienione świadczenia jest niedopuszczalne z wyjątkiem przypadku przewidzianego w § 4 ust. (4).

(4) Jeżeli poza świadczeniami określonymi w ust. (1) i (2) targowisko jest przystosowane do innych świadczeń, korzystanie z których jest pozostawione swobodnemu uznaniu klienta, za świadczenia te mogą być pobierane osobno opłaty targowe. Do takich opłat zaliczyć należy: należność za paszę, jeżeli regulamin targowy nie przewiduje karmienia zwierząt wyłącznie paszą dostarczaną przez targowisko (§ 14 ust. 1), opłaty za okresowy wynajem jatek w hurtowej hali mięsnej oraz za korzystanie z chłodni. Ponadto można do takich świadczeń zaliczyć dodatkowe ważenie towaru na żądanie właściciela.

§ 2. (1) Regulamin targowy powinien szczegółowo określać: a) świadczenia, do których targowisko jest przystosowane, b) które z tych świadczeń są objęte opłatą ryczałtową oraz powinien zawierać taryfę opłat.

(2) Taryfa opłat powinna uwzględniać opłaty ryczałtowe oraz stawki opłat wynikające z § 1 ust. (4), § 4 ust. (2) i (4) oraz § 5.

(3) Pobieranie za świadczenia ze strony targowiska jakichkolwiek innych opłat i nieuwidocznionych w regulaminie jest niedozwolone.

§ 3. (1) Opłatę targową uiszcza oddający zwierzę do uboju, albo wyprowadzający zwierzę z targowiska.

(2) W hurtowym obrocie mięsem opłatę uiszcza sprzedawca mięsa.

(3) Uiszczenie opłaty powinno być potwierdzone kwitem.

§ 4. (1) Uiszczenie opłaty ryczałtowej upoważnia do korzystania ze świadczeń targowiska w dniu targowym i następnym oraz, o ile towar został dowieziony wcześniej lub przetrzymany z poprzedniego targu — w dniu bezpośrednio poprzedzającym targ.

(2) Za korzystanie ze świadczeń targowiska w inne dni może być pobierana za każdy dzień: a) w miejscowościach posiadających chłodnie w rzeźni najwyżej jedna czwarta opłaty targowej, b) w innych miejscowościach najwyżej jedna szósta opłaty targowej.

(3) Przy przywiezieniu towaru w inny dzień, niż w przeddzień targu, opłatę za ten dzień pobiera się, o ile towar przywieziony został do godz. 18-ej. Przy wywiezieniu towaru w innym dniu, niż następnym po dniu targowym, opłata za ten dzień powinna być uiszczona, jeżeli wywóz nastąpi po godz. 8-ej.

(4) Od towaru dostarczonego na targowisko lub do hali po godzinach wyznaczonych do jego przyjmowania lub w dniu świątecznym może być pobierana opłata wyższa od przypadającej za ten dzień opłaty, nie wyższa jednak niż o 20% od normalnej opłaty ryczałtowej.

§ 5. (1) Rolnicy-właściciele zwierząt niesprzedanych, wyprowadzający je po skończonym targu, po uzyskaniu na świadectwie pochodzenia zwierzęcia adnotacji organów targowych, stwierdzającej, że zwierzę nie zostało sprzedane, uiszczają najwyżej 1/4 opłaty ryczałtowej, a nawet mogą być od niej całkowicie zwolnieni.

(2) Za zwierzęta nie przeznaczone do uboju w miejscowej rzeźni może być pobierana najwyżej połowa opłaty ryczałtowej. Uiszcza ją wyprowadzający zwierzę z targowiska.

(3) Zaświadczenia ze strony targowiska dotyczące zwierząt, które są przeznaczone przez wprowadzających je na targowisko do uboju w miejscowej rzeźni i które nie będą wystawione na tym targowisku na sprzedaż, może być pobierana opłata targowa w wysokości nie przekraczającej normalnej ryczałtowej opłaty.

(4) Jeżeli rolnik zgłasza do uboju własne zwierzęta, z których mięso oddaje się komisowej odsprzedaży lub przeznacza na potrzeby własnego gospodarstwa, to uiszcza połowę opłaty ryczałtowej, a nawet może być od niej całkowicie zwolniony w wypadkach przewidzianych w regulaminie.

§ 6. Jeżeli targowisko nie zostało zaopatrzone przez posiadacza uprawnienia targowego we własne jego urządzenie wagowe, to należność za ważenie pobierana będzie na rzecz właściciela urządzenia wagowego, jednak łącznie z opłatą targową w ramach ustalonego ryczałtu.

§ 7. Pod pojęcie opłaty targowej w rozumieniu § 1 nie podpadają opłaty za świadczenia osób lub instytucyj zajmujących się finansowaniem obrotów lub pośrednictwem, jak: kasa targowa, giełda lub ewent. zaprzysiężeni pośrednicy targowi.

(Ciąg dalszy nastąpi)

(Przedruk: Monitor Polski Nr 48, dnia 1 marca 1937 r.)

PISMO OKÓLNE

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

w sprawie zwalczania wykroczeń z art. 8 pkt. a) ustawy przeciwalkoholowej.

(Nr. AP. 43-9)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W okólniku Nr. 93 z dnia 1 czerwca 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 6, poz. 152) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło między innymi, uwagę na postanowienia art. 8 ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423), zaznaczając równocześnie, że przywiązuje dużą wagę do należytego przestrzegania przepisów tej ustawy.

W ostatnich czasach napływają do Ministerstwa doniesienia, że zakaz zawarty w art. 8 pkt. a) omawianej ustawy dotyczącej sprzedaży i podawania nieletnim i uczniom napojów alkoholowych nie jest ściśle przestrzegany.

Mając na względzie konieczność uchronienia nieletnich oraz młodzieży szkół niższych i średnich przed szkodliwymi nawykami, Ministerstwo prosi o przypomnienie odnośnym władzom podległym i organom o obowiązku ścisłego wykonywania uprawnień ustawowych i odpowiedniego karania winnych powyższych wykroczeń.

(—) Michałowski
Dyrektor Departamentu

(Przedruk: z Dz. U. Min. Spr. Wewn. z dn. 12 IV. 1937 r. nr. 9).

PISMO OKÓLNE

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

o cenach cegły.

(Nr. Apr. 54 5-1)

Do

Panów Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z ujawnioną niepożądaną gospodarczo tendencją zwyżkową cen cegły polecam Panom niezwłocznie przystąpić do wyznaczania cen cegły pełnej na podstawie upoważnienia zawartego w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29. X. 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81 poz. 607).

Ceny cegły wyznaczone przez Panów nie mogą przekroczyć poziomu cen jaki ukształtował się na wolnym rynku w lipcu 1936 r. z uwzględnieniem jedynie ewentual. późniejszych zmian w kosztach robocizny.

Cena wyznaczona winna uwzględniać:

1) cenę loco cegielnia i 2) cenę loco plac budowy.

Celem uzyskania ceny loco plac budowy należy do ceny loco cegielnia dodać rzeczywiste koszta transportu kolejowego, o ile takim transportem posługuje się najbliższa cegielnia zaopatrująca dany ośrodek budowlany oraz koszta transportu kołowego, które należy uwzględniać po rozpatrzeniu miejscowych warunków.

Ceną obowiązującą będzie zawsze cena wyznaczona „loco cegielnia" (t. j. bez dostawy) lub „loco plac budowy" (t. j. z dostawą) i w tym ostatnim przypadku bez względu na pochodzenie cegły z innej cegielni aniżeli ta, która była brana pod uwagę przy wyznaczaniu ceny.

Ten sposób wyznaczania ceny „loco plac budowy" umożliwi odbiorcom zaopatrywanie się w cegłę w cegielniach nie miejscowych, ale taniej produkujących.

W końcu przypominam Panom, że przy wyznaczaniu cen cegły należy odpowiednio stosować wskazówki zawarte w okólniku Nr. 89 z dnia 5. XII. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 35, poz. 244 z 1936 r.).

(—) Sławoj Składkowski
Minister

(Przedruk: z Dz. U. Min. Spr. Wewn. z dn. 12 IV. 1937 r. nr. 9)

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Komunik.-Budowlany.
Nr. KR. 16/4. Katowice, dnia 9 marca 1937 r.

Do
Starostwa w Bielsku, Cieszynie, Katowicach, Lublińcu, Pszczynie, Rybniku, Świętochłowicach, Tarnowskich Górach, Dyrekcji Policji w Chorzowie

w sprawie przystanków autobusowych.

W związku z przepisami § 12 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 6. 7. 1932 r. o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznymi (Dz U. R. P. nr. 95, poz. 821) przesyła Urząd Wojewódzki w załączeniu częściowy wyciąg z Instrukcji Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 grudnia 1936 r nr. D. R. 146-1/2 pkt. 20 do wiadomości i celem dopilnowania aby koncesjonariusze zastosowali się do nich.

1 załącznik.

Za Wojewodę: (—) Inż. Wejda,
Kierownik Oddziału Ruchu Drogowego.

Częściowy wyciąg
z instrukcji Ministerstwa Komunikacji
w sprawie koncesyj międzymiastowych.

Ministerstwo Komunikacji
Departament VII
Nr. DR-146-1/2. Warszawa, dn. 21 grudnia 1936 r.

Do
Panów Wojewodów (wszyskich)
i do Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę

20. (1) Miejscowości w jakich autobus, utrzymujący regularną komunikację ma się zatrzymywać określa władza udzielająca koncesji, wyznaczenie zaś w takiej miejscowości ściśle oznaczonego miejsca postoju należy do powiatowej władzy administracji ogólnej w porozumieniu z zarządem drogowym, a w miastach — w porozumieniu z zarządem miasta. Jeżeli miejsce postoju ma się znajdować na drodze publicznej wyznacza go powiatowa władza administracji ogólnej, przestrzegając, by miejsce takie posiadało twardą nawierzchnię i było odpowiednio urządzone.

(2) Za miejsca postoju będą odpowiednio od warunków lokalnych — uważane:

a) dworce autobusowe, to jest pomieszczenie zamknięte, składające się z budynku dla podróżnych w którym winny się mieścić: poczekalnia, przechowalnia bagażu, ustępy i inne urządzenia potrzebne dla podróżnych oraz z terenu podjazdowego, zaopatrzonego w urządzenia ułatwiające wsiadanie podróżnych oraz ładowanie bagaży, urządzeń do mycia i robót konserwacyjnych przy autobusach, stacji benzynowej i oliwnej oraz ewentualnie garaży i warsztatów remontowych.

b) stacje autobusowe, to jest tereny otwarte ogrodzone, zaopatrzone w twardą nawierzchnię oraz tablicę z rozkładami jazdy i innymi informacjami. Na tych terenach mogą się znajdować poczekalnie i informacje dla podróżnych oraz stacja benzynowa. Na terenie stacji autobusowej dopuszczalne są jedynie drobne prace konserwacyjne przy autobusach, które oczekują do następnego odjazdu.

c) przystanki autobusowe na drogach (ulicach), przeznaczone do krótkiego, paruminutowego, zatrzymania autobusu. Muszą być one oznaczone za pomocą tablic z godzinami odjazdu. Tablice należy ustawiać na poboczach dróg, a w miastach na chodnikach lub zawieszać na ścianach domów, zawsze jednak prostopadło do osi podłużnej drogi (ulicy). Za wydzierżawienie miejsca pod tablice zarządy drogowe nie mogą pobierać żadnych opłat.

W miastach należy dążyć do powstawania stacyj lub dworców autobusowych, w innych miejscowościach wystarczają przystanki autobusowe.

(3) Należy baczyć, aby opłaty pobierane za zatrzymywanie się autobusów w miejscach postoju (stacjach lub dworcach autobusowych) były odpowiednie do rzeczywistych usług świadczonych na tych miejscach konsesjonariuszom lub podróżnym. Gdyby pobierane opłaty były wygórowane powiatowa władza administracji ogólnej winna domagać się ich odpowiedniego obniżenia, a w razie odmowy wyznaczyć inne odpowiednie miejsce postoju.

(4) Jeżeli miejsce postoju autobusów znajduje się w znacznej odległości od stacji kolejowej lub przystani, to dla linii autotobusowych dowożonych do kolei lub żeglugi śródlądowej należy wyznaczyć dodatkowe miejsce postoju przy stacji kolejowej (przystani).

5) Władze udzielające koncesji powinny dopilnować aby na wszystkich drogach, obsługiwanych przez komunikację autobusową były umieszczone tablice przystankowe.

(Przedruk z G. U. W. Śl., Nr. 14 z dnia 5 kwietnia 1937 r.)

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 marca 1937 r.
L. D. V. 20651/2/37

w sprawie ulg podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami przy interpretowaniu przepisów art. 1 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 294) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pod pojęcie motocyklów w rozumieniu tego dekretu podpadają również rowery, zaopatrzone w silniki o pojemności do 100 ccm., jako całkowicie odpowiadające zawartej w § 1 rozporządzenia Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych o ruchu pojazdów

mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. z roku 1933 Nr 9, poz. 55) definicji pojazdu mechanicznego.

Z tego względu nabywcom rowerów z motorkami przysługuje prawo do ulg podatkowych.

Podsekretarz Stanu:

(—) F. Świtalski.

(Przedruk: Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, z dnia 10 IV 1937 r.)

Wydział Powiatowy Katowice

L.: Sm. II — 2/3.

Obwieszczenie

Na stanowisko płatnego naczelnika gminy Brzezinka wybrany został ponownie p. Piotr Korus. Wybór zatwierdziłem w dniu 23 marca br.

Katowice, dnia 16 kwietnia 1937 r.

Starosta

(—) Dr. Seidler.

Urząd gminny i okręgowy Bielszowice

Obwieszczenie

Niniejszym podaje się do wiadomości, że dodatek do statutu w przedmiocie poboru podatku od publicznych rozrywek, zabaw i widowisk gminy Bielszowice wyłożony jest do publicznego wglądu w Urzędzie Gminnym pokój 2. przez czternaście dni od daty wyjścia z druku niniejszego numeru Gazety Urzędowej.

Bielszowice, dnia 15 kwietnia 1937 r.

Naczelnik gminy

(—) Olszowski

Drukarnia Siemianowicka

właściciel: **PIOTR PRONOBIS**

Siemianowice Śl.

ulica Staszyca 17. **Telefon Nr. 231-08**

Wykonuje terminowo, solidnie i po przystępnych cenach

Czasosisma | Odezwy
Broszury | Formularze
Statuty | Plakaty

Księgi rachunkowe, zaproszenia, listy, karty i t. d.

Urząd gminny i okręgowy Bielszowice

Obwieszczenie

Niniejszym podaje się do publicznej wiadomości, że statut gminy Bielszowice z dnia 22 marca 1937 r. w przedmiocie poboru podatku od budynków wyłożony jest do publicznego wglądu w Urzędzie Gminnym Bielszowice pokój 2. przez czternaście dni od daty wyjścia z druku niniejszego numeru Gazety Urzędowej.

Bielszowice, dnia 15 kwietnia 1937 r.

Naczelnik gminy

(—) Olszowski

Przetarg

na roboty murarsko-ciesielskie, stolarskie i dekarskie

przy budowie mieszkań dla bezdomnych.

Bliższe informacje na ogłoszeniu w Ratuszu.

Termin: 1 maja 1937 r. o godz. 11⁰⁰.

Magistrat miasta Mysłowic.

Komunalna Kasa Oszczędności

powiatu Katowickiego

KATOWICE, ul. Pocztowa 5 (własny gmach)

Rok zał. 1888. Telefon Nr. 345-51 i 345-52

przyjmuje wkłady oszczędnościowe,
otwiera rachunki bieżące,
załatwia wszelkie czynności bankowe.

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego“ należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego“ można zamawiać i płacić w wszystkich urzędach pocztowych.
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.